(గత సంచిక తరువాయి)

12

సుధాకర్, అవంతి ఐస్క్రీం పార్లర్ లో కూర్చున్నారు.

అవంతి తల వంచుకుని స్పూన్ తో ఐస్క్రీం మెల్లగా తింటోంది. సుధాకర్ ఆ పిల్లనే గమనిస్తూ కూర్చున్నాడు.

అతని మస్తిష్కం నిండా అవంతి ని గురించిన ఆలోచనలు ముసురుకుని ఉన్నాయి. మనసులో విపరీతమైన ఆందోళన నిండిపోయి ఉంది.

ఎందుకిలా బిహేవ్ చేస్తోంది అవంతి.

ఎందుకు రాను, రానూ తల్లిని ఓ శత్రువులా చూస్తోంది.

ఎవరి తప్పు? జాహ్నవిదా ? అవంతిదా!

జాహ్నవి కూడా మరీ రాక్షసంగా ప్రవర్తిస్తోంది.

కొంచెం కూడా సున్నితత్వం లేదు. పోనీ తనతో ఎలా ఉన్నా ఇప్పుడు వచ్చిన నష్టం ఏమి లేదు. కానీ ఆడపిల్ల అవంతితో అంత హార్ష్ గా ప్రవర్తించడం దేనికి? అందుకే అవంతి ఇలా రెక్ లెస్ గా తయారైందా? అవంతిని ఎవరు ప్రభావితం చేస్తున్నారు! తన క్లాస్ మేట్స్ ఎవరన్నా అవంతి మనసు పాడు చేస్తున్నారా. ఒక్కసారన్నా జాహ్నవి అవంతి కాలేజ్ కి వెళ్లి తన ఫ్రెండ్స్ ఎలాంటి వాళ్ళు ఉన్నారు? కాలేజ్ లో ఎలా ప్రవర్తిస్తోంది? ఎలా చదువుతోంది? తన బెహేవియర్ ఎలా ఉంటోంది అని తెలుసుకోదు.. ఎంత సేపు తన గొడవే కానీ జాహ్నవికి పిల్లల మీద శ్రద్ధ ఎలా చూపించాలో తెలియదు.. వాళ్ళు తన అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తే తిట్టడం, విసుక్కోడం, కసురుకోడం తెలుసు.. దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని వాళ్లకి ఏం కావాలో బుజ్జగించి తెలుసుకుని తదనుగుణంగా వ్యవహరించడం అసలు తెలియదు.

పిల్లల సైకాలజీ తెలుసుకుని ప్రవర్తించాలి. ఆ విషయం జాహ్నవికి ఎందుకు అర్ధం కాదు.

సుధాకర్ సన్నగా నిట్టూర్చాడు.

అవంతి ఐస్ క్రీం తినడం పూర్తి అయింది.

"ఇంకా తింటావా" అడిగాడు సుధాకర్.

తల ఊపింది తింటా అన్నట్టు.

బేరర్ ని పిలిచి ఇంకో ఐస్ క్రీం ఆర్డర్ చేసాడు. ఈ లోగా మాటలు కలుపుతూ "అవంతీ "! పిలిచాడు.

అవంతి అతని మొహంలోకి చూసింది.

"నీకేమైంది ?" అడిగాడు.

అవంతి కాసేపు ఏం మాట్లాడలేదు. తల తిప్పుకుని ఎటో చూడసాగింది.

"చెప్పమ్మా.. చదువు నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నావు.. కాలేజికి వెళ్ళడం లేదు.. ఏదో అనవసర విషయాలు ఆలోచిస్తావు. అమ్మతో గోదావపడుతుంటావు.. చెప్పు తల్లి.. నీకేం కావాలి? ఎందుకలా చేస్తున్నావు?" నచ్చచెబుతున్నట్టుగా అన్నాడు ..

"నేను అమ్మతో ఊరికే గొడవపడుతున్నానా? అమ్మ ఎంత టార్చర్ పెడుతోందో తెలుసా?" కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరుగుతోంటే అంది అవంతి.

"అయ్యయ్యో. నేనేం అనలేదురా నిన్ను.. ఏడవకు. ఊరికే అడిగాను. ఎందుకు తిడుతుంది అమ్మ నిన్ను? నువ్వేం చేసావు?" ఓ పక్క ఓదారుస్తూనే విషయం రాబట్టే ప్రయత్నం చేసాడు సుధాకర్.

"నాకు అమ్మ నచ్చలేదు. ఎప్పుడూ చరిత వాళ్ళ అమ్మని తిడుతుంటుంది.. ఆంటీ చాలా మంచిది. చరితను ఎప్పుడూ ఏమి అనదు. అమ్మ నన్ను ప్రతి దానికి తిడుతూ ఉంటుంది. నాకు అసలు ఇంట్లో ఉండడమే ఇష్టం లేదు." చెంపల మీద జారిన కన్నీళ్లు చున్నీతో తుడుచుకుంది.

సుధాకర్ తుళ్ళిపడ్డాడు. కంగారుగా అన్నాడు "తప్పు అవంతీ! అలా అనకూడదు. ఇల్లన్నాక ఇలాంటి గొడవలు అందరికీ ఉంటాయి. అంతమాత్రాన ఇంట్లో ఉండడం ఇష్టం లేదు అనచ్చా?"

"అవును డాడీ నాకు అసలు ఇంట్లో ఉండడమే ఇష్టం లేదు. అమ్మ ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకళ్ళని తిడుతూ ఉంటుంది. అసలు ప్రశాంతంగా ఉండనివ్వదు.. ఎందుకసలు ఆవిడ అట్లా అందరిని తిడుతూ ఉంటుంది. అమ్మకేదో మెంటల్ ప్రాబ్లెం ఉంది.. బాబాగారి దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళచ్చు గా.." సీరియస్ గా అంది అవంతి.

సుధాకర్ ప్రాన్పడిపోయాడు. అవంతి .. ఇంకా పద్దేనిదేళ్ళు కూడా నిండని ఈ అమ్మాయి నోటి నుంచి ఇలాంటి మాటలా.. ఇలాంటి ఆలోచన వచ్చిందంటే ఆ పసిమనసు ఎంత బాధపడి ఉంటుంది! అలా అవడానికి కారణం ఏమై ఉంటుంది? జాహ్నవి తన పట్ల చూపిస్తున్న నిరాదరణా!? అలా అయితే, అవంతి విషయంలో తను శ్రద్ధ తీసుకోవాలి ధ్రుఢంగా నిశ్చయించుకున్నాడు.

"సరే అమ్మకి నేను చెప్తాను. నువ్వు అమ్మ మాటలు పట్టించుకోకు. రేపటి నుంచీ శ్రద్ధగా కాలేజ్ కి వెళ్తూ బాగా చదువుకోవాలి సరేనా." మృదువుగా అన్నాడు.

అవంతి మౌనంగా ఉండిపోయింది. సుధాకర్ అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాడు "సరేనా?"

అవంతి నెమ్మదిగా అంది "చరిత వాళ్ళ అమ్మగారి లాగా అవాలి అమ్మ. "

"అలాగే" నవ్వాడు.

ఇంతలో ఐస్ క్రీం రావడంతో అవంతి తినడంలో మునిగిపోయింది.

చరిత ఎవరో సుధాకర్ కి తెలియదు. వాళ్ళ అమ్మ కూడా తెలియదు. జాహ్నవికైనా తెలుసో, లేదో.. ఈ పిల్లని అంతగా ప్రభావితం చేసిన ఆవిడని ఒకసారి చూస్తే బాగుండు. వీలయితే అప్పుడప్పుడు అవంతిని వాళ్ళింటికి పంపించి ఆవిడతో కౌన్సిలింగ్ ఇప్పించవచ్చు. సుధాకర్ ఆలోచనలు సాగిపోతున్నాయి.

అవంతి స్వరం వినిపించింది. "డాడీ! మనింటికి చరిత వాళ్ళ అమ్మగారిని పిలుద్దామా? ఆవిడని చూసి అమ్మ బుద్ధి తెచ్చుకుంటుంది." ఆ స్వరంలో వినిపించిన కసికి అతను నిశ్చేష్టుడై చూసాడు.

అవంతిని ఇలా వదలకూడదు మరోసారి అనుకుంటూ "వాళ్ళింటికి వెళదాం పద. నీకు తెలుసా వాళ్ళిల్లు?" అన్నాడు.

"రెండు సార్లు వెళ్లాను కానీ గుర్తు పట్టలేను.. రేపు కాలేజ్ నుంచి చరితతో కలిసి వెళ్దాం నువ్వు మా కాలేజ్ దగ్గరకు వచ్చేయ్" అంది.

"సరే పద ఇంటికి వెళ్దాం" అంటూ లేచాడు సుధాకర్.

అవంతి కూడా లేచి అతడిని అనుసరించింది.

రాత్రి పదకొండు అయింది.

అవంతి, సిద్ధూ వాళ్ళ గదిలో గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు.

సుధాకర్ హాలుకి ఆనుకుని ఉన్న బాల్కనీలో నిలబడి సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు.

జాహ్నవి టి వి లో ఆఖరి సీరియల్ చూసి టి వి ఆఫ్ చేసి బెడ్ రూమ్ లోకి వెళ్ళబోతూ సుధాకర్ బాల్కనీలో నిలబడి ఉండడం చూసి అతని దగ్గరకు నడిచింది.

"ఏంటి ఇక్కడ నిలబడ్డారు?" వంకరగా అడిగింది.

ఆ అడిగిన తీరుకి సుధాకర్ కి సమాధానం చెప్పాలనిపించలేదు. మౌనంగా రోడ్డు వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

జాహ్నవి అతను ఎటు చూస్తున్నాడో గమనిస్తూ తన చూపులు కూడా రోడ్డు వైపు తిప్పింది.

అప్పటికే జనసంచారం బాగా తగ్గింది. అడపా,దడపా కార్లు, మోటార్ సైకిళ్ళు , ఆటోలు తిరుగుతున్నాయి. రోడ్డుకి అవతల పక్క ఫుట్ పాట్ మీద ఇద్దరు బిచ్చగాళ్ళు గుడ్డలు పరుచుకుని పడుకున్నారు. షాపులన్నీ మూసేశారు. రోడ్డు చివర ఉన్న ఒక నర్సింగ్ హోమ్ తెరిచే ఉంటుంది.

మెయిన్ రోడ్డు నుంచి కొంచెం లోపలికి వస్తే ఒకే లైన్ లో కొన్ని అపార్ట్ మెంట్స్ కనిపిస్తాయి.. వాటి ఎదురుగా కొన్ని షాపులు, ఒక నర్సింగ్ హోమ్, దాని పక్కనే ఒక మెడికల్ షాప్ ఉంటాయి. ఆ రెండు పగలు రాత్రి తెరిచే ఉంటాయి. పగలు జనం బాగానే తిరుగుతుంటారు కానీ రాత్రి పది దాటాక అంతగా ఎవరూ తిరగరు. ప్రశాంతంగా ఉంటుంది.

"పడుకుందాం వస్తావా?" అంది విసుగ్గా జాహ్నవి.

సుధాకర్ కొద్ది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా ఉండి అన్నాడు "జాహ్నవీ! అవంతితో నువ్వు ఒక తల్లిలా ప్రవర్తించడం ఎప్పుడు నేర్చుకుంటావు? "

జాహ్నవి నొసలు చిట్లించి అసహనంగా చూసింది.. "వాట్ డు యూ మీన్ ? నేనిప్పుడు తల్లిలా కాక ఎలా ఉన్నాను?"

"ఆ విషయం దాన్నే అడుగు.."

"అంటే! ఏంటి నీ ఉద్దేశం?" తోక తొక్కిన తాచు అయింది.

"అరవకు ఇది అర్ధరాత్రి... అందరూ వింటారు.. నువ్వు నీ హార్ష్ బిహేవియర్ మార్చుకోకపోతే అవంతిని పోగొట్టుకుంటావు జాహ్నవీ.." అన్నాడు సుధాకర్.

జాహ్నవి విసురుగా అతని చేయి పట్టుకుని బెడ్ రూమ్ లోకి లాక్కొచ్చి తలుపేసి "చెప్పు ... ఇప్పుడు చెప్పు.. ఏంటి? నేనేం చేసాను దాన్ని .... కొట్టానా.. చంపానా.. హింస పెట్టానా? చెప్పు.." గట్టిగా నిలదీస్తూ అంది.

సుధాకర్ ఆమె వైపు గంభీరంగా చూసాడు. "జాహ్నవీ! నీకు భగవంతుడు అన్నీ ఇచ్చాడు కానీ, సున్నితత్వం, వివేకం ఇవ్వలేదు. అందుకే నీకు అవంతి అర్థం కావడం లేదు. కనీసం చెప్తే వినే సంస్కారం కూడా దేవుడు నీకు ఇవ్వలేదు. అవంతి చిన్న పిల్ల . టెండరింగ్ ఏజ్. ఈ వయసులో దాని మనసు చాలా సున్నితంగా ఉంటుంది. ప్రతి చిన్న విషయాన్ని భూతద్దంలో చూస్తుంది. మంచి అయినా, చెడు అయినా

దాని రియాక్షన్ చాలా తీవ్రంగా ఉంటుంది. నువ్వు ఒక నియంతలా ప్రవర్తిస్తూ తల్లి, కూతుళ్ళ మధ్య ఉండే సున్నితమైన బంధాన్ని తెగిపోయేలా చేస్తున్నావు.”

“అంటే! అంటే! అది నన్ను, నాతో బంధాన్ని తెంచుకుని వెళ్ళిపోతుందా!? అది తప్పు చేస్తే తిట్టే అధికారం నాకు లేదా?” విరుచుకు పడింది జాహ్నవి.

సుధాకర్ కి ఆవిడ మూర్ఖత్వం చూస్తుంటే అసహ్యం వేసింది. చెప్పేది వినిపించుకోకుండా అదే ధోరణిలో ప్రవర్తిస్తున్న ఈమెని ఏమనాలి? ఎలా చెప్పాలి ఈమెకి? చెప్పకపోతే జీవితాలు చిందర,వందర అయిపోతాయి. చెప్తే రభస ... ఏం చేయాలో, ఈ సమస్యని ఎలా పరిష్కరించాలో అర్థం కాలేదు సుధాకర్ కి.

“అసలు అది కాదు మీరే.. మీరే దాన్ని రెచ్చగొడుతున్నారు. నా మీద ఉన్న కోపం, కసి దాని ద్వారా తీర్చుకోవాలి అనుకుంటున్నారు. చూడండి ఇప్పుడే చెప్తున్నా.. ఈ ఇంట్లో నేనుండాలి అంటే నా పెత్తనం మాత్రమే ఉండాలి.. అందరూ నా మాట వినాలి.. నాకు అనుకూలంగా నడుచుకోవాలి. అలా కాకపోతే చెప్పండి ఏం చేయాలో తేల్చుకుంటాను.”

సుధాకర్ కి ఒళ్ళు మండిపోయింది. లాగిపెట్టి ఆమెని ఎడా, పెడా చెంపలు వాయించాలనిపించింది. కానీ ఆ తరవాత ఏం జరుగుతుందో అతను ఊహించగలడు. అందుకే బలవంతంగా తనని తానూ కంట్రోల్ చేసుకుంటూ “నువ్వు మూర్ఖురాలివి అని తెలిసి కూడా నీకు ఏదో చెప్పేసి నిన్ను, రాత్రికి రాత్రి మార్చేయాలని అనుకోడం నా బుద్ధిలేని తనం. నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు నువ్వు చేసుకో. నా కూతుర్ని ఎలా పెంచాలో, దానికి ఏం ఇవ్వాలో నాకు తెలుసు.. నేను చూసుకుంటా” విసురుగా తలగడ తీసుకుని తలుపు తీసుకుని హాల్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

జాహ్నవి బుసలు కొడుతూ తలుపు ధడాల్న వేసుకుని మంచం పైన వాలిపోయింది.

ఎంత తలుపులు వేసుకున్నా జాహ్నవి స్వరం నిద్రలో ఉన్న అవంతిని లేపిందని, ఆ పిల్ల కళ్ళు తెరుచుకుని జరుగుతున్నది అలా చూస్తూ ఉందని ఇద్దరికీ తెలియలేదు.

అవంతి గుండె దడ, దడలాడసాగింది. అమ్మ మారదు అనుకుంది నిశ్చయంగా.

పాపం నాన్న! తండ్రి మీద జాలితో నిండిపోయింది ఆ పిల్ల హృదయం.

అమ్మకి ఎవరన్నా ఒకరు పనిష్మెంట్ ఇస్తే బాగుండు. తనని బాధ పెట్టినా పర్వాలేదు. కానీ ఎప్పుడూ నాన్నని పురుగులా తీసేస్తూ, నానా మాటలు అంటూ ఆయన బాధ పడుతుంటే కనీసం సారీ అయినా చెప్పదే! అసలు అమ్మ మనసు అంత కఠినంగా ఎలా ఉంది?

అమ్మ కొంచెం తగ్గి ఉండడం అంటూ జరిగితే అది వీడితోటే . అంత జరుగుతున్నా ఏమి పట్టనట్టు హాయిగా నిద్ర పోతున్న సిద్ధూ వైపు చూసింది.

అమ్మా, వీడూ ఒకటి, నాన్న తను ఒకటి.. అసలు నాన్న, తను వేరే ఫ్లాట్ తీసుకుని వెళ్ళిపోతే ఎలా ఉంటుంది! హాయిగా ఉంటుంది.

అవును నాన్నని అడగాలి. రేపే ఇద్దరం కలిసి వెళ్లి ఒక ఫ్లాట్ రెంట్ కి దొరుకుతుందేమో వెతకాలి.

అసలు నాన్న ఈ అమ్మని వదిలేసి వేరే పెళ్లి చేసుకుంటే బాగుండు.

అవంతి ఆలోచనలు పరి,పరి విధాలా సాగిపోతున్నాయి.

వెళ్లిపోవాలి. అమ్మకి తను వెళ్ళిపోతే ఎలా ఉంటుందో! ఎలా ఉంటుంది? చాలా హాయిగా ఉంటుంది.

ఉండకూడదు. అమ్మ హాయిగా ఉండకూడదు.. బాధపడాలి.

అమ్మ బాధపడాలంటే ఎలా? ఏం చేస్తే అమ్మ బాధపడుతుంది.

నువ్వు మాకు అక్కర్లేదు అని చెప్తే బాధపడుతుందేమో..!

అమ్మని నలుగురి ముందు అవమానిస్తే బాధపడుతుందేమో.. అంత ధైర్యం ఎవరికుంది!

ఇవన్నే కాదు తను ఒక్కతే అమ్మకి కనిపించకుండా వెళ్లిపోవాలి.

అవును తనే కొన్ని రోజులు అమ్మకి కనిపించకుండా వెళ్లిపోవాలి..

ఎలా? ఎక్కడికి వెళ్ళాలి?

అవంతి అలా ఆలోచిస్తూ ఎప్పటికో కళ్ళు మూసుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments